

τίσθησαν τὰ τμήματα, ἐξελέχθησαν αἱ ἐπιτροπαί, οἱ εἰσηγηταὶ συνέταξαν τὰς ἀπαντήσεις, αἵτινες ἅμα ἀναγνωσθεῖσαι ἐγένοντο παραδεκταὶ ἄνευ περαιτέρω συζητήσεως. Ἡ Γερουσία ἀμύλλᾳ τοῦ πρὸς τὴν Βουλὴν τις ταχύτερον ν' ἀποπερατώσῃ τὴν ἀπάντησιν. Εἶχον δίκαιον. Βασιλικά γεύματα περιέμενον τὰ γραφεῖα καὶ τὰς ἐπιτροπὰς τῶν Νομοθετικῶν Σωμάτων αἵτινες ἐμελλον νὰ παρουσιάσωσι τὰς ἀπαντήσεις!

Τὸ μόνον σημεῖον ζωῆς τοῦ νέου Ὑπουργείου εἶναι αἱ παύσεις, οἱ διορισμοί, αἱ μεταθέσεις. Τὸ μόνον σημεῖον ζωῆς τῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ σύγκυσις, ἡ ἀποσύνθεσις τῶν κομμάτων. Βεβαίως ἡ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων αὐταπάρνησις, καὶ ὁ εἰλικρινὴς πατριωτισμὸς δὲν εἶναι σήμερον τὸ ἐπικρατοῦν τῆς κοινωνίας μας στοιχεῖον. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἐπιζήσωσιν εἰς τὸν ἡθικὸν τοῦτον κλύδωνα!

Πολλὰ ἡδυνάμειθα νὰ εἰπώμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου! ἀλλ' ἡ Εὐτέρπη εἰς τὰ πολιτικὰ δὲν ἀναμίγνυται. Περιορίζεται ὅθεν γράφουσα περὶ Ἑλλάδος νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀκόλουθον τοπογραφικὴν περιγραφὴν περὶ Ἀθηνῶν, ἣν φίλος τις μᾶς ἐκοινοποίησεν.

Υ. Γ. Φιλόκοσμοι καὶ φιλόκαλοι τινες Κυρίαί μας ἐζήτησαν νὰ εἰπώμεν τι καὶ περὶ συμῶν. Ἄν καὶ τοῦτο πλέον δὲν εἶναι τοῦ συμμοῦ, διότι οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς Παρισίους δὲν ἔχει πλέον ὄρεξιν τὸ ἐπαγωγὸν φύλον νὰ μεριμνᾷ καὶ τυρβάξῃ περὶ ἐνδυμασιῶν καὶ στολῶν, ἀλλ' ὅμως χάριν τῶν ὥραιων Ἑλληνίδων μας, θέλομεν διαλάβει περὶ συμῶν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Πρὸς τὸν Κύριον Δ. Παλλέτον.

Εἰς Βιέννην.

Καὶ πάλιν περὶ Ἀθηνῶν! καὶ πόσον ἐκτενεῖς ποικίλαι ἀπαιτήσεις! πόσα γραφῆς θέματα — θεέ μου! ἐγὼ; — τὴν ἄποψιν, τὴν θέσιν, τὴν ἀρχαιολογίαν, τὸν ὀρίζοντα, τὴν ζωὴν, τὸν λαόν, τὰ ἔθνη, τὴν φιλολογίαν, τὴν ἀριστοκρατίαν, τὴν κοινωνικὴν συμπεριφορὰν, τὴν ... τοὺς ... τί μ' ἐνόμισες; πλούσιος εἶσαι; δὲν γράφεις εἰς Παρισίους πρὸς τὸν Κ. Εὐγ. Σύνον νὰ σοὶ προμηθεύσῃ ἰχνογράφον φυσικὸν καὶ ἡθικὸν πρὸς ἰχνογράφου εἰς τόμων δυάδα παντὸς ὅ,τι ἡ ἀριστοκρατικὴ ιδιοτροπία σου καὶ ὀρέγεται καὶ ἀπαιτεῖ; — Εἶδες ἀπὸ Ἑλλήνος χεῖρα σύγγραμμα ὕλης τοιαύτης, σύγγραμμα φέρον τὴν ἀξίαν φιλολογικῆς ἀριστουργήματος, ἢ καὶ τὴν ἀξίαν παραλλήλου πρὸς εὐρωπαϊκά ἔργα σημασίας ὅποιαν σὺ ἀπαιτεῖς νὰ ἔχουν; — Κύτταξε· ἐν πέμπτον αἰῶνος παρῆλθε, καὶ ἡ Ἑλλάς;... καὶ ἡ φιλολογία τῆς; — εἰς τὴν γλῶσσαν ἀκόμη.

Ἀλλ' εἰς ἐπίμω·ν — θέλεις νὰ δοκιμάσω νὰ σ' ἐυχριστήσω χωρὶς νὰ ἔχω τὴν πρὸς τοῦτο πεποιθῆσιν· δυστυχῶς παρεμπίπτει ἐδῶ ὁ κανὼν ὅτι τῆς

ἐπιμονῆς τοῦ φίλου ὑπηρετρία πρέπει νὰ ᾔναι ἡ ὑπομονὴ τοῦ φίλου.

Ἐσκέφθην ὀλίγον — ἀλλ' ἡπατήθην· εἶχον ἀποταθῇ εἰς φίλον μου, οὗ τινος ὁ κάλαμος εἶναι πῶς εὐυπόλητος ἐνταῦθα.

— Τοῦτο εἶν' ἐργασία, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος οὗτος φυσικὸς καὶ ἡθικὸς ἰχνογράφος, δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ ... χωρὶς πληρωμῆν.

— Ἐλα δά!

— Ὅχι, δὲν ἀστείζομαι.

— Diable!

— Ἄς ᾔναι καὶ Teufel!

Ἀκούεις; Τίποτε χωρὶς πληρωμῆν.

Τῷ ὑποβάλλω θέμα, δι' ὃ δόξαν ν' ἀποκτήσῃ δύναται, καὶ αὐτὸς ξηροβήχων ζητεῖ ὅ,τι οἱ ἐκ συτήματος τοκογλύφοι.

Εὐτυχεστάτη ἀντιπαράθεσις — Ποιητὴς = τοκογλύφος!

Λοιπὸν νὰ γράψω μόνος· ἔστω ἀπεφάσιστα.

Ἄν ᾔτο δυνατόν νὰ ταχθῇ ἡ ἰχνογραφία μου μεταξὺ ἐκείνων, ὅσας ἐνίοτε ὁ φίλος σου Κ. Δυμάσος ἐκτυλίσσει εἰς τὰς παρισιανὰς αἰθούσας περὶ τῶν ποιητικῶν ἀσύλων του, ἢ ὅσας ὁ μακαρίτης Σατωβριάνδος ἐξετύλιξεν, ἢ ὅσας ... σὲ βεβαίω, ἀσχημον πρᾶγμα δι' ἐμὲ δὲν ᾔτο· καὶ βλέπεις· μόνον διὰ νὰ ἀρέσω εἰς σέ — διότι βεβαίως, Δημήτρίε! ν' ἀρέσω θέλω εἰς πάντα ὅστις ἀρεστὸν τι παρ' ἐμοῦ ἀναμένει.

Γενικότητες.

Ἡ Ἀκρόπολις κεῖται πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, καὶ κατέχει σχεδὸν ὁλόκληρον τὴν πλευρὰν τοῦ μέρους τούτου. Ἐπὶ τῆς ῥάχεώς της ὑψοῦνται μικραὶ οἰκοδομαί, ἐξ ὧν τινες χαίρουσι καθολικὴν ἀποπτεῖαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεδίου.

Εἶναι αὐγὴ. — Εὐρίσκομαι ἐπὶ τοῦ εὐρέος ἐξώσου τῆς μεγαλητέρας τῶν οἰκοδομῶν τούτων· πρό τινων ἐνιαυτῶν οἱ σοφώτεροι ἄνδρες τῆς νέας Ἑλλάδος συμπεφρόμενοι μετὰ Γερμανῶν ἐπαίδευσιν ἐδῶ τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστήμαις· δῶδεκα ἔτη κατέρρευσαν ἑκτοτ'· τίς ὁ καρπὸς τῶν δώδεκα ἐτῶν; — καὶ ἰδοὺ διδασκαλισκοί τινες, καὶ ἰδοὺ δικηγορίσκοι τινες ... σιγὴ!

Ἡ οἰκοδομὴ τῶρα εἶναι τὸ διδασκαλεῖον· παιδεύοντ' ἐδῶ τῶν ἀλληλοδιδασκητῶν οἱ διδάσκαλοι.

Βλέπω καθ' ὅλον τὸ μῆκος του ὡς γιγαντώδους ἐξοντωθέντος κόσμου κήτος ἀπολιθωθὲν τὸν φαλακρὸν ὑπόφαιον Ὑμηττὸν ἀνατολικὸν τόξον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ὀρίζοντος· ἐκτείνειτ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ πεντελικοῦ μέχρι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων· ἡ γραμμὴ του αὕτη εἶναι τετράωρος· ὁ χεῖμαρρος Ἰλισσὸς τοὺς ὀμβροφόρους μῆνας τοῦ φθινοπώρου λούει τοὺς πόδας τοῦ γέροντος εἰς φάραγγα ὡς εἰς μακροτενὴ θεοποίητον λεκάνην.

Εὐτυχία! τὸ στερέωμα δὲν ἔχει οὔτε μίαν κηλίδα — οὐρανὸς ὁλόγαλνος! — Μόνον ἐκεῖ πέραν, πέραν χαμηλὰ πρὸς τὸν βορρᾶν ὅπου γήλοφοι λίθινοι ὑψοῦνται ὡς βραχεῖαι ἐπαύλεις ἀποτελοῦσαι μικρὸν μέρος τοῦ ἀθηναϊκοῦ περιβόλου, ἐκεῖ μόνον βραδέως συσρέφονται νεφάλια... — θεέ! καὶ κύριε! — βλέπω ὑπτίαν

Οὐρανὸς ὁλόγαλμος! πρᾶγμα σύνηθες εἰς τὸν

τόπον τούτον — ἀλλά! — Τί εἶναι πάλιν; πρὸς τὸ βάθος τῆς δύσεως, ἢ ὁ Πάρνος ἢ αἱ πελώριοι κνήμαι τοῦ Κιθαριῶνος ὀρίζουν, μολυβδοχαλκῖνος νεφέλη ἐγείρεται — τίποτε — Ἐφάπτεται μόλις τῆς χαμηλῆς καμπῆς τοῦ ὄρους, καὶ — τῆς Ἐῶς ἡ λάμψις σφενδονίζεται ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πύρινον τοῦ παντὸς ὅμμα.

Στρέφω τὰ βλέμματά μου. — δύο λεπτά ἐτι, καὶ τὸ φῶς, ὅπερ ὁ θνητὸς αἰώνιος ἀποκαλεῖ, ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ γυμνοῦ Ἰμμητοῦ τὰ νῶτα, καὶ πλημμυρεῖ τὸν αἰθέρα, τῶν Ἀθηνῶν τὸν αἰθέρα.

Τώρα πλανῶ ἀτάκτως τὰ βλέμματά μου· θέλω ν' ἀρτίσω ... καπνοὶ ἀποθρῶσκουσιν ἐξ οἰκιῶν διαφωρῶν — δεῖγμα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐγειρόμενοι φροντίζουν περὶ τῶν φαγητῶν πρῶτον — αὐτὸ εἶδα, αὐτὸ λέγω πρῶτον.

Κατὰ μέτωπον πρὸς ἄρκτον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ἐκκλίνων ὑφούται ὁ Λυκαβητὸς λόφος ὀξυκάρηνος, ἐφ' οὗ τὴν Ἀττικὴν ὅλην ὄρας, καὶ τὸ μεσημβρινὸν Αἰγαῖον μὲ τῶν Νηρηίδων τοῦ τὴν ἀκίνητον τὴν σιωπηλὴν χορείαν, καὶ τῆς ἱστορικῆς Μεσογείου τὴν ἀτρύγετον ἄλα ὡς ὑπόσαλον ἄπειρον βαθυκάνον κάτοπτρον. Εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτοῦ σημεῖον ἐγείρεται ναὸς τῆς ὑψηλῆς ἐρήμου, ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. — Ἡ θρησκεία ζητεῖ ὕψος, αὐτὸ εἶν' ἀληθές, καὶ ἡ ἐλευθερία, ὅταν ποὺς βάρβαρος τὰ κράσπεδά της ἀποινεῖ μολύνει.

Ἔτι ἐν βλέμμα, ὀπίσω, πρὸς μεσημβρίαν — ἃ! — Ἐρημία, πέρας! ὕψωμα χώματος καὶ λίθων καὶ ὡς ἀρχαῖον κονιῶδες ἐπ' αὐτοῦ στέμμα, ἐπάλλξεις πολεμικαί, ἐνετικαὶ ἐπάλλξεις, κ' ἐντὸς τῆς ὀδοντωτῆς αὐτῆς στεφάνης πόσοι θησαυροὶ θνητοῦ μεγαλείου, νεκροὶ, λησμονημένοι — ὄχι· ὄχι· ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ πανολετῆρος χρόνου ψυχορραγούντες! — Παρθένων, Ἑρεχθιδίων — μόνον ὑπομονή.

... Νά! νά! τοῦ φωτὸς ἡ ἑστία, λαμποβόλος, ὀλοφλεγῆς ὡς πνεῦμά τι παντοκράτωρ, ἀνέρχεται, ἀνέρχεται — ὦ! — θνητὸς εἰμαι· αἰσθάνομαι, τὸ μεγαλεῖον ὀλόκληρον αἰσθάνομαι καὶ τοῦ πλάστου, καὶ τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλ' εἰμαι θνητὸς ἀσθενής, ὑπαρξίς ἀτελής, καὶ λέγω μόνον: ἄπειρον, αἰωνιότης ὑπάρχει, ὅπου νὰ νοήσω, ὅπου νὰ ἐκφρασθῶ δὲν δύναμαι.

Δὲν εἶν' ὁ αὐτὸς ἥλιος, ὅστις ἱεροπρεπῶς ἐχαίρετα πάλαι τοῦ Περικλέους τὴν θεσπίσιον χώραν, τοῦ Μαράθωνος τὴν κοιλιάδα, καὶ — πρὸς δύσιν εἶναι τὸ βλέμμα μου — καὶ τοῦ Πειραιῶς τὸ πεδῖον ἐκεῖ ὅπου λευκὸς ὑφούται· μικρὸς, ὁσμος ὀβελίσκος ὡς λευκὸν σημεῖον ἐντεῦθεν μόλις φαινόμενον καὶ καλούμενον *μνημα τοῦ Καραϊσκάκη*! — Ἐξόντωσις! Ἐξόντωσις! ῥέουν οἱ κόσμοι, ῥέουν, καὶ τὸ πᾶν ἀνάμνησις, καὶ τὸ πᾶν σκιά, μὴδέν.

Πρὸς τὸ ΜΑ. τοῦ Λυκαβητοῦ εὐρύσωμος λευκὸς κύβος ἐπὶ λόφου πρᾶνοῦς πρὸς τὴν πόλιν ἐγείρεται. Πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας ὡς περικαλλές φαίνεται φρούριον μὲ τριγωνοειδῆ προμετωπίδα κατὰ τὴν νέαν Κεχροπίαν, μ' ἐξώστην βασταζόμενον ὑπὸ σελῶν κατασκευῆς Δωρικῆς. Εἶναι μόνον τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ὡς κολοσσὸς ἐνιαῖος τῆς πρωτεύουσας εἰκονίζων τὸν ἐν αὐτῇ κολοσσὸν τῆς βασιλικῆς δυνάμεως· ἔχει ἀέτωμα ὀδοντωτῶν — ἀρχαίας ἐλληνικῆς

ἀρχιτεκτονικῆς ἀπομίμηση — ὡς στέμμα, καὶ στέγασμα μολυβδοῖνον· εἶναι διώροφον, καὶ ἡ πρόσολις τοῦ ἐπίπαστος διὰ μαρμαροκόνεως, παριστᾷ τοίχον ὡς ἐκ τετραγωνικῶν πλακῶν μαρμάρου — αἱ θέμελοι αὐτοῦ λίθοι ἔχουσι δίμετρον καταφανές μέτωπον κατὰ πλάτος καὶ εἰν' εὐμεγέθεις τὸ μῆκος.

Ὅπισω αὐτοῦ ἐκτείνεται παράδεισος εὐρύτοπος, περιβαλλόμενος ὑπὸ σιδηρῶν ἢ ξυλίνων λογχοειδῶν κιγκλιδίων — ἐνώπιον αὐτοῦ κατάντης εἶναι πλατεία ἐκατέρωθεν τῶν πλευρῶν τῆς φοίνικας ἔχουσα 13 ἀπὸ τῆς Χαλκίδος καὶ τῆς Αἰγύπτου μεταφουτεμένους. —

Κάτω τῆς ὀλιγοπλήθους αὐτῆς πλατείας πάντοτε πρὸς τὴν πόλιν καταβαίνει διὰ μαρμαρίνου μακροβάθμου κλίμακος εἰς τοῦ Συντάγματος τὴν πλατεῖαν, ἥτις ὡς ἐσκαμμένη φαίνεται διὰ τοὺς ἐκατέρωθεν πρᾶνεις καὶ εἰς ἐπίπεδον λήγοντας τοίχους καθ' ὅσον καὶ κατὰ μῆκος. Ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος εὐσχεδῖος εἶναι τῶρα μικρὸς κήπος δένδρων ἀκάρων, καὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ κλείουν βραχεῖαι σῆλαι διὰ σιδηρᾶς ἀλύσου συνεχόμεναι.

Ὅ, τι λέγω, τὸ εἶδες εἰκονισμένον. Εἶναι τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Ὀθωνος. — Ἐπὶ τῆς ΔΒ πλευρᾶς φαίνεται διώροφον περικαλλές μὲ θολωτοὺς ἐξώστας οἰκοδόμημα.

Τὴν νύκτα μὲ τὰ φωτιζόμενα παράθυρά του, μὲ τὸ ἐκμήδον αὐτοῦ φῶτισμα, ὁμοιάζει ὥραιον φρούριον, οὗτινος οἱ κάτοικοι ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς γρηγοροῦν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης πόλεως.

Ἡ πρωτεύουσα κόπτεται ὑφ' ὁδῶν δύο διασταυρούμενων εἰς τμήματα τέσσαρα. Ἰδοὺ ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἡ μία· καλεῖται ὁδὸς τοῦ *Αἰδίου*· ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ τρισχιλιετοῦς ναοῦ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου θεοῦ, ἀπὸ μεσημβρίας καὶ χωρεῖ εὐθὺς πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Τηλεβολοστασίου, ὅπου ἡ γραμμὴ τῶν οἰκίων περατοῦται. Εἰν' ὁδὸς τῶν δημοσίων λεσχῶν ἡ τῶν καφφενείων ἂν θέλῃς, καὶ τῶν ξενοδοχείων — ἐκεῖθεν πάντοτε εὐθὺς χωροῦσα δεξιόθεν ἔχει τῆς μουσικῆς ἡ τοῦ περιπάτου τὴν πλατεῖαν, καὶ περαιτέρω, πάλιν δεξιόθεν τοὺς καφφεκίπους *Τίβολι* καὶ *Πανσιλίπον*· φέρει οὕτω εἰς χωρία τερπνὰ, εἰς τὰ Πατήσια.

Ἡ δευτέρα ὁδὸς τοῦ *Ἐρμοῦ*, ὁδὸς τῇ ὄντι τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑρμοῦ, τῶν ἐμπόρων καὶ τεχνιτῶν, φέρει ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων εὐθὺς μέχρι τοῦ Πειραιῶς — ἐν μέσῳ ταύτης ὀλίγον πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὀδικῆς διασταυρώσεως, ἐγείρεται ναὸς χαμηλὸς πολύγωνος ἀρχαῖος, ἡ *Καπιτωκία* λεγόμενος, καὶ εἰς τὴν ἐνετικὴν ἐποχὴν ἀνήκων. — Ἐντεῦθεν ὅπου ἵσταμαι, βλέπεις τὸ μῆκος ὅλον τῆς αἰολικῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων τὸ τῆς ἐρμαϊκῆς.

Τὰς πλευρὰς τῶν ὁδῶν ἀμφοτέρων κοσμοῦσιν οἰκοδομαὶ ὥραιαι νεόδμητοι, διώροφοι καὶ τριώροφοι ἐνίοτε, ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ποῦ καὶ ποῦ ἀποσίλβουσιν. — πλάτος ἔχουσιν αἱ διασταυρούμεναι ὁδοὶ δεκάμετρον, αἱ λοιπαὶ ὀκτάμετρον· αὐτῶν κυριώτεροι εἰσὶν ἡ τοῦ Ἀδριανοῦ ὡς φέρουσα εἰς τὴν ἱσταμένην ἔτι πόλιν τοῦ αὐτοκράτορος τούτου ἐξω τῆς πόλεως πρὸς τὸ ΑΜ, καὶ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ὁδὸς βραχεῖα ἀλλὰ πλατεία, ἐν ἧ τὰ ὀχήματα σταθεύουσιν.

Κατὰ τὸ ΔΒ. λευκάζουν αἱ χαμηλαὶ οἰκίαι τῆς

Νεαπόλεως, προαστείου νεοδημήτου όπου αριθμός τις ἐποίκων, καὶ περιοίκων Ἀθηναίων συνελθόντες ἀνέγειρον σωρὸν εὐπρεπῶν οἰκίσκων ἀνευ σχεδίου.

Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως εἶναι δύωρος, ἡ ὁδὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἡμιωρία σχεδὸν, καὶ ἡ τοῦ Αἰόλου βραχυτέρα κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἐν γένει αἱ ὁδοὶ καὶ στενωποὶ δὲν εἶναι στεναὶ οὐδ' ἀπροσφυεῖς τόσον πρὸς ὀχληλασίαν· πᾶν νέον κτίριον καλλύνεται διὰ τοῦ μαρμάρου ἐξαίρετως, τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χαλκοῦ — ὁ τόπος βρεθεῖ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν οἰκιῶν κοσμεῖ γαλλικὴ φιλοκαλία ἐξευγενισμένη, καὶ μάρμαρον καὶ ἤθη ἑλληνικά.

Ἡ πόλις ἔχει γήπεδον κοῖλον πλέον ἢ ἐπίπεδον, διὰ τοῦτο ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ Πειραιῶς, βλέπεις μόνον τὰς δυτικὰς αὐτῆς ἄκρας — ἀλλ' ἐμπρώτοις εὐρίσκεσαι ἀπέναντι τοῦ δυτικοῦ τῆς ἀκροπόλεως, ὅπου ἡ πύλη, παρ' ἣ ὑψοῦται πύργος μακρὸς καὶ λεπτός ὡς ὀβελίσκος· — εἰσερχόμενος περᾶς ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Θησείου.

Πρὸς δυσμὰς εὐρὺς ἐλαιῶν ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ γήλοφοι πευκοστερεῖς πρὸς τὸ βόρειον καὶ τὸ δυτικόν· — πρὸς βορρᾶν καὶ διὰ βραχίονος πρὸς δυσμὰς διασχίζει χωρία ὁ χειμάρρος Κηρισσὸς ἀπὸ τὴν ῥοδοδάφνην κεκαλυμένους τὰς ὄχθας — ἡ ἐρμαῖκὴ ὁδὸς ἡ τοῦ Πειραιῶς περᾶς ἐπὶ μέγ' αὐτῆς μέρος διὰ τοῦ ἐλαιῶνος καὶ στολιζέτ' ἐκατέρωθεν ὑπὸ ἀμπέλων, φρουρουμένων διὰ πλινθίνων τοίχων καὶ τῶν εὐρυτόμων τῆς λεωφόρου χανδάκων· — ὁ ἐλαιῶν, ἀειθαλὴς συνενούμενος μετὰ τῶν λοιπῶν δένδρων σχηματιζομένων εἰς δάση, καὶ τῶν καταφύτων χωρίων παριστᾷ εὐρύχωρον παράδεισον, οὗ τινος τὰ ἄκρα περαιοῦνται εἰς ὀλοκλήρου ὀρίζοντος τὰ ἄκρα, ὅπου θεοποίητα τείχη ὑψοῦνται κύκλῳ σειραὶ βουνῶν ὑψηλῶν, χαμηλῶν, καὶ κυαναὶ ἀψίδες θαλασσίῳ ὀρίζοντος.

Πρὸς μεσημβρίαν τοῦ πεδίου καὶ δυσμὰς τῆς πόλεως κεῖτ' ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς, πρὸς ἀνατολὰς αὐτοῦ κατὰ σειρὰν οἱ ὅρμοι Μυνηχία καὶ Φάληρος· — ὁ θεατὴς ἀπὸ τῆς στέγης ἀγροκηπίου ὁρᾷ τῆς Μεσογείου τὸ κατὰστिल्πον, ἀπειρον λεῖον καὶ τοὺς παρὰ τὴν Ἀττικὴν κειμένους εὐμεγέθεις βράχους τῆς Σαλαμῖνος κ' Αἰγίνης τῆς Σαλαμῖνος — ἰδὲ τί ἀναμνήσεις!

Μερικότητες.

Ἐντὸς τοῦ εὐρέος κύκλου ὅπου ἀτημέλητος περιτρέφω τὸ βλέμμα μου ὡς Ζεὺς Ὀλύμπιος, ἀπαντῶ ἐκασταχόσε ἐν μνημείον ἢ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν δόξης, ἢ τῆς νέας ἡμῶν προαγωγῆς — δὲν ἀνέβην εἰς τὴν ἀκρόπολιν, θὰ ἤκουες τόσον πολλὰ περὶ τοῦ Παρθενώου ... ἐκτὸς τούτου ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν σκοπιῶν τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως βλέπεις τὰ ἐντὸς αὐτῆς, καὶ ἐγὼ περὶ τούτων ὁμιλῶ τώρα — ὅταν ἀναβῶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν — ἔχε ὑπομονήν.

Νὰ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος ἡμίσειαν ὥραν ἔξω τῆς πόλεως πρὸς τὸ Δ. Εἶναι γήπεδον ἀπλοῦ· ἐπὶ τινος ὀφρύος λιθώδους φαίνεται μικρὸς ὀβελίσκος — εἶναι ὁ τάφος ἐνὸς ἱσριογράφου Γερμανοῦ Μύλλερ.

Νὰ τὸ ὅρος τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν πρὸς τὸ Δ. Ἐπ' αὐτοῦ ἰδρῦθαι ὠραῖον οὐρανοσκοπεῖον δαπάναις τοῦ ἐν Βιέννῃ βαρῶνος Ἑλληνοῦς βαθυπλούτου Σίνα. Ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει αὐτὸ κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τοῦ ἀστρονόμου Κ. Γ. Βούρη τὰς προσπάθειάς. Ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βράχου διακρίνοντ' αἱ βαθμιδὲς κλίμακος ἐπιγεγυμμένης — ἐδόθη εἶναι ἡ Πνύξ, ἀναντές τι μέρος, παρακάτω ὁ Ἄρειος Πάγος ὁπῇ τις συμβλεῖα — ἀκούεις; τί ἀναμνήσεις!

Τὰ μακρὰ τείχη! — ἐδῶ δὲν φαίνονται· εἰς τὸν Πειραιᾶ μόνις διλίθου ἢ τρίλιθου στοιβαὶ διακρίνονται, καὶ αὐταὶ ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἀφανίζονται.

Ἔσται ἡμᾶρ ὅτ' ἂν ποτ' ὁλόκληρ' Ἦμιος ἰρή.

Νὰ τὸ Θησεῖον! ναὸς ὀλόκληρος ὑπὸ τὸ ΔΒ. τῆς ἀκροπόλεως· στήλαί του τινὲς κρατοῦντ' ἐκάστη διὰ σιδηρῶν στεφάνων· οἱ κεραυνοὶ τοῦ Μαχμούτη τὰς ἐκερμάτισαν· ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια μέχρι διαστήματος, ὅπου ἀνθρώπου χεὶρ φθάνει, κατακαλύπτεται ἀπὸ ὑπογραφὰς γλωσσῶν διαφόρων κ' ἐποχῶν διαφόρων· οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἀλὰζόνες ἄνθρωποι θέλοντες νὰ παλαίσουν μὲ τὸν χρόνον, ἀθροίζονται περὶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ τὸν χρόνον παλαίει. — Ἀνδριάς γιγαντώδης ἀκέφαλος, νομιζόμενος τῆς Φήμης ἢ τῆς Νίκης ἀρπαχθεὶς ἀπὸ τῶν σπλάγχχνων τῆς Μεγαρίδος, ἵσταται ἔξωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν πρόναον καὶ ὡς δαίμων ἐπὶ τοῦ ἱεροσύλου χρόνου ἐργηγορῶν, κολοβωμένος αὐτός, ἀκίνητος ἵσταται μολοντοῦτο, καὶ φυλάσσει τὸν ναὸν τοῦ Αἰγείδου ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Κίμωνος ἀνεγερθέντα· παρ' αὐτὸν κεῖνται ἑδραὶ μαρμάρειναι καὶ σαροφάγοι κεκαλυμένοι ὀλόκληροι διατηρηθέντες. Τὸ Θησεῖον τὸ εἶδες εἰκονισμένον.

Ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ἰδοὺ ἡ Ποικίλη Στοά — μετεβλήθη τώρα εἰς ἀγορὰν ὠνίων, ὁ οἶκος τοῦ κυρίου εἰς ἀγορὰν ὠνίων εἶχε μεταβληθῇ. — Νὰ ἐρεπίπῃ τινὸς αἱ τέσσαρες μεγαλόλιθοι πλευραὶ — εἶναι λέγουν ὁ οἶκος τοῦ Πεισιστράτου.

Νὰ ἡ Πύλη τῆς Ἀγορᾶς· στήλαί τινες ὀρθογωνίου σχήματος φέρουσαι χαρακτῆρας καὶ νόμους ἀρχαίους, ἀφημεῖναι λησμονημένοι — δυστυχῇ Οὐγῶν! ποῦ εἶναι ἡ πένθιμος ὁμήγυρίς σου; (la bande noire) καλεῖς σὺ τοὺς Γαλάτας νὰ σεβασθῶσι τοῦ παρελθόντος τὰ λείψανα, νὰ σεβασθῶσι τὴν ἀρχαίαν Γαλλίαν, κ' ἔπειτα λέγεις εἰς τὴν ποιητικὴν λύραν σου « σίγα ὁ ποιητικὴ λύρα! ἄφες νὰ φύγῃ τὸ πᾶν εἰς τὴν ἐκμηδένωσιν! »

Νὰ ὑπὸ τοὺς πόδας μου ὁ ὀκτάγωνος πύργος τοῦ Ἀνδρονίκου ἢ μᾶλλον ὁ ναὸς τοῦ Αἰόλου θεοῦ τῶν ἀνέμων· περὶ τὸ μέτωπον τῆς κυκλοειδοῦς ὀροφῆς του εἶναι οἱ ὀκτὼ ἀνεμοὶ του μὲ τὰ διακριτικὰ αὐτῶν σημεῖα, ὁ Βορρᾶς, ὁ Καικίας, ὁ Εὖρος ὁ Ἀπηνλιότης, ὁ Νότος, ὁ Λιψ, ὁ Ζέφυρος καὶ ὁ Ἀργέστης· τὸ κτίριον εἶναι εἰς βάθος, δηλαδὴ ἀνεσκάφη. — Κύτταζε! καὶ ἡ γῆ αὐτῇ, ζῶν ἐμψυχον, ὡς εἶπεν ὁ Πλάτων, θάπτει τὰ ζῶντα τοῦ θνητοῦ ἔργα.

Νὰ ἡ ὁδὸς ἡ φέρουσα εἰς Ἐλευσίνα καὶ ὁδὸς ἰερὰ καλουμένη·

Ἐδῶθεν πρὸς ἀνατολὰς τώρα.

Βλέπω τὴν πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ, Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες, ὅστις ἠθέλησε νὰ διαγωνίσῃ τὴν ἐν Ἀθήναις πολιτογράφειν τοῦ διὰ τοῦ μνημείου αὐτοῦ· τὸ τόξον τῆς σώζεται. Ἐκεῖθεν διήλθον ποτε μεσάνυκτα ἐφιππος, καὶ τὴν στιγμήν τῆς διόδου ἐνόμισα ὅτι ζῶ τῷ ὄντι εἰς τοῦ Ἀδριανοῦ τὴν ἐποχὴν· πόσον τὸ ὑψηλὸν ὑψώνει τὸν ταλαίπωρον θνητόν! — βλέπεις τὸν οὐρανὸν καὶ λέγεις· αἰὶά ὑπάγω κ' ἐκεῖ ἀφοῦ ἀποθάνω. »

Παρακάτω εἶναι τὸ πέρας τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς — δεκαεπτὰ στήλαι γιγαντόσωμοι ... καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἐδῶθεν τὸ μνημεῖον τοῦ Ἰσοκράτους· οἱ περιηγηταὶ ἰχνογράφοι ἀναβαίνουν διὰ κινητῆς κλίμακος, καὶ ἀντιγράφουν τῆς κορυφῆς τὸ τεχνικὸν κάλλος — χωρεῖ τὸ μνημεῖον αὐτὸ πέντε ἀνθρώπους ἱσταμένους χωρὶς συνθλίψεως — παρετήρησα περιηγητὰς μὲ τὸ βιβλίον εἰς χεῖρας ζητοῦντας ἐκεῖ πλυσίον ἐπὶ μικρᾷ τινος μόλις φαινομένης στήλης, ὅτι τὸ βιβλίον περὶ αὐτῆς ἐλεγεν.

Ὅπισω τῆς ἀκροπόλεως ἐφ' ὑψώματος τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου Σέγχο καλούμενον τώρα· εἶναι ὀβελίσκου μία μόνον πλευρά.

Μεταξὺ τῶν ἀνακτόρων καὶ τοῦ ὕμνητοῦ τὸ Κυνόσαργες· ὁ Κεραμικὸς πλατεῖα πρὸς δυσμὰς τοῦ θεάτρου· ὀπίσω τῶν ἀνακτόρων τὸ Λύκειον, τὸ Ἀμφιθέατρον.

Νὰ ἡ Ἀκαδημία τῆς νέας Ἑλλάδος πρὸς τὸ βόρειον πέρας τῆς πόλεως· σεμνοπρεπὴς καὶ σοβαρὰ εἶν' ἡ θέα αὐτῆς· ὁ κόσμος αὐτῆς ὡς οἴκου φέρει μορφὴν ὥραϊαν ἀλλὰ φιλοσοφικὴν· σύγκειτ' ἐκ δύο πτερύγων ἐνομένων κατὰ τὸ μέσον διὰ τρίτης· κῆπος σχηματίζεται περὶ τοῦ κτιρίου ἐξαίρουμένου τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους ὅπου εἶν' ἡ εἴσοδος. Εἰς τὸ δυτικὸν τοῦ κήπου μνημεῖον μικρὸν ἀνεγείρας ἀνέθετο ὁ ποιητὴς Α. Σοῦτζος τῷ ἱερῷ λόγῳ τοῦ Δραγασανίου ... ὡς κ' ἐδῶ ἀναμνήσεις!

Νὰ ὀπισθεν αὐτῆς τὸ δημοτικὸν νοσοκομεῖον· νὰ ἔμπροσθεν αὐτῆς τὸ γραφεῖον τῆς οἰκονομίας, τοῦ ταμείου τοῦ νομισματοκοπείου κτίριον ἐθνικὸν καὶ ἀκόμη ὀπίσω τῆς ἀκροπόλεως τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ἐνθυμοῦμαι, οἰκοδόμημα σεμνοπρεπὲς καὶ ὥραϊον· νὰ πρὸς τὸ Δόρειον πέρας τὸ θέατρον — κύτταξε ἀφ' ὅλα ἔχουмен ... Ὑγίαινε Διδασκαλεῖον.

Τὴν ἀκρόπολιν; — τὴν κυριακὴν θ' ἀναβῶ θὰ ὑπάγω καὶ διὰ σὲ καὶ διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀπομάχους· ἐκεῖ τοὺς ἐβαλαν διὰ νὰ φυλάττουν λείψανα αὐτοῦ τοῦ πολέμου, τῶν ἀρχαίων χρόνων τὰ λείψανα.

Κλίμα.

Ἐννοεῖς ὅτι ἐκορέσθην τῆς θέας τῶν Ἀθηνῶν — εἰσέρχομαι εἰς τὸν θάλαμόν μου· — θὰ γίνω ἰατρός — ἀλοιμόμον! δὲν μ' ἀναγνωρίζουν οἱ κύριοι δόκτορες βασίται τοῦ καλοῦ Ἱπποκράτους· τὸ ἐννοῶ· ἐσφαλὰ μὴ λαβὼν πιστοποιητικὰ σπουδῆς καὶ ἀπολυτήρια τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν· ἂν ἐπεμελοῦμην νὰ κατορθώσω τοῦτο — καὶ πόσα παραδείγματα! τὰ μαλλιά πιάνω — τότε καμμία ἔρις· τὸ πᾶν μέλι γάλα, καθὼς

οἱ ποιηταὶ Κύριοι Σοῦτζοι εὐφυῶς ἐπέσιγγαγον τὴν φράσιν ταύτην εἰς τὰς σατυρικὰς ᾠδὰς των — καὶ δὲν ἀστείζομαι — ἐγὼ τὸ ἤξεύρω· ἡ ἱκανότης . . . ἄφες· ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα σοὶ τὰ μαρτυρῶ ὅλα, ὅλα· μήτε λέξιν δὲν θὰ παραλίπω κανένα ἀνάξιον δὲν θὰ σεβασθῶ ἐνώπιον σοῦ τοῦ τὴν ἀλήθειαν σεβομένου.

Τὸ κλίμα νοσῶδες δὲν εἶναι· ἀληθῶς εἶναι τι πλέον ἀσταθὲς ἢ σταθερὸν, ἀλλὰ διατηρεῖ πάντοτε εὐκρασίαν τινά, μεθ' ἧς συμμορφούμενος, δὲν δοκιμάζεις παραλλαγὰς τῆς υγείας συχνὰς ἢ ἐπαισθητάς. Τὸν ἰούλιον καὶ Αὐγουστον, καὶ μέχρι τῶν μέσων τοῦ Σεπτεμβρίου αὐτοῦ, ἐπιφέρουν ἐνίοτε τὰ κυνικὰ καύματα βαθμοῦ 25 ἢ 28 βεωμυρικοῦ θερμομέτρου ἐπιδημικὸν πυρετόν· ἀλλ' ἐνίοτε· οἱ δυνάμενοι τότε ἀποσύρονται εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ κυρίως πράττουσι τοῦτο οἱ εὖποροι ἐν γένει καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐν μέρει, ὠφελοῦμενοι ἐκ τῆς διμήνου τῶν μαθημάτων διακοπῆς — ἡ πόλις κυκλοῦται ἀπὸ χωρία, ὅπου καλὴ καὶ τερπνὴ φύσις, καθαρὸς ἀήρ καὶ πόσις ὑγιεινὴ προκασιζονται πάσης ἰδiosisυγγρασίας πασχούσης ὑφ' οἴου· δήποτε κλίματος. Τὸ φθινόπωρον μέχρι τοῦ νοεμβρίου εἶναι ὑστῶδες. Τὸ χειμῶνα σπανιώτατα νίφει καὶ τὸ ψύχος ἂν καὶ δριμύ ἐνίοτε μόλις μέχρι τοῦ 0 βεωμ. θερμομέτρου, εἰν' ὅμως πάντοτε ἀνεκτόν δι' ἐλαφροῦ καὶ τι παχέος ἐπενδύτου· μανδύας μονόφυλλος καὶ ἄνευ φλανέλλης, ἰδοὺ τῶν ἐλληνοφορούντων τὸ θερμότατον χειμερινὸν ἐπένδυμα — λάσπης εὖπορεῖ ἐνίοτε ἡ πόλις, ἀλλ' ἐπὶ πλείστον τὸ λιθόστρωτον τῶν ὁδῶν ματαιώνει τὴν συμμάχιν αὐτὴν τοῦ ὕδατος καὶ τῆς λεπτῆς ἀττικῆς γῆς ἐναντίον τῶν δυστυχῶν ἄκρων τῶν περισκελιδῶν τῆς Εὐρώπης ἢ τῶν περικνημίδων τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἀήρ εἶναι λεπτὸς, ὑγιής· πολλάκις γλυκὺς, τερπνός· — ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐπὶ τὸ πλείστον καθαρὰ. Λέγεται ὅτι ἄλλοτε Γαλλος πρόξενος παρετήρησε τριάκοντα ἔτη κατὰ σειρὰν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ μίαν ἡμέραν χωρὶς ἥλιον. Ὁ οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν ὁμολογεῖται παγκοίνως ὡς οὐρανὸς καθαρὸς, εὐδῖος, μὲ ἀτμοσφαῖραν λεπτὴν, λαμπράν. εἰν' ἐδῶ γλυκοχαράγματα, εἰν' ἐδῶ ἐσπέραι ὅτε, πλανώμενος περὶ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, βλέπεις σκιάς νὰ φύγουν καὶ σκιάς νὰ ἐπανέρχωνται.

Κερανοὶ ἐνταῦθα σπανιώτατα κατασκήπτει· ἐντὸς τῆς πόλεως ἀγῶγοι αὐτοῦ δὲν ὑπάρχουν· ἡ μᾶλλον ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν εἶναι πρὸς γέννησίν του ἐπιτηδεῖα.

Ὁ μεσημβρινοβόρειος ἄνεμος ἐπικρατεῖ, ὁ νότος ἐπέρχεται, ἀλλ' ἔρχετ' αὐτὸς καθαρὸς ἀπὸ τῆς Μεσογείου, κ' ἔτοιμος νὰ ἐπιρρέυσῃ, προσκόπτει καὶ συντρίβεται ἐπὶ τῆς ἀκινήτου πλευρᾶς τῆς ἀκροπόλεως, ἥτις ἀκίνητος ἔμεινε καὶ εἰς βόμβας. Ζέφυρος καὶ Ἀπηνλιώτης σπανίως πνέουν.

Οὐσῶδες.

.

— Εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐλα, ἔλα εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν.

Εὐπρεπίζεσαι ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, κ' ἐπειδὴ

ελαφρόν δὲν εἶναι τὸ βαλάντιόν σου, περιέρχου ὡς γεωμέτρης ἢ ὡς ἀγυμνός πρὸς αὐτὴν καὶ δεῖλι τὰς ἀγυμνίας καὶ τὰς στενωποὺς, καὶ ὡς ἄνθρωπος φρόνιμος ἐπα-
νέρχου οἰκάδε τὰ μεσάνυχτα, ἢ μετὰ τὰ μεσά-
νυχτα ἀποσυρόμενος τοῦ καφφενείου, ἢ τοῦ θεάτρου,
ἢ τοῦ ξενοδοχείου—ἐνθ' ἐμπρός σου πάντοτε βλέπεις
ὀπίσω σου ἀγνοεῖς τί γίνεται· ἀλλ' ἂν ποτε στρέψῃς
ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ ... κῦτταξέ τι ἐλαφρόν, πτερόεν
βῆμα! νομίζεις ὅτι τὸ γλαφυρόν ἐκεῖνο πόδιον, λευ-
κὸν ἐσθῶεν ὡς εἶναι λευκὸν τὸ μεταξίνον περιπό-
διόν του, γλιστρᾷ εἰς τῆς νυκτὸς τὸ βάθος καὶ δὲν
ἀφίνει εἰς τὸ τρυφερώτατον ἀκουσικὸν ὄργανόν σου
παρὰ τὸ τρίσιμον τῆς ὡς ὑμῖν λεπτῆς ποδῆρους
ἐσθῆτος — οἱ Γάλλοι ἔχουν ὥραϊον ῥῆμα διὰ τὸ
τρίσιμον ... frissoner· ὁ εὐτράπελος Paul de Coq
λέγει· j'entends son habit frissoner καὶ λέγει
τοῦτο εἰς ἓν σύγγραμμά του ὅπερ φέρει τὸν ἀσχη-
μότερον τίτλον τῶν συγγραμμάτων ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἰν' Εὐρωπαϊαί τις αὕτη περιπατοῦσα μόνη καθὼς
αἱ Εὐρωπαϊαὶ μὲ τὸ σακκυλίδιον τῆς, τὸ ἀνθήλιον ἢ τὸ
ἀλεξίβροχον.

Ἐδίφησες; ἔχεις πρὸς τοῦτο ἀνάγκην ὕδατος ἢ
ἐρημερίδος; — ἐμβαίνει εἰς ἓν τῶν πολυπληθῶν
καφφενείων — λαμπρὰ εὐμεγέθη κάτοπτρα, ἐρυθρό-
λευκα παραπετάσματα, καὶ τράπεζαι πενταλικοῦ
λίθου· λαὸς ζωηρός, κοινωνικός, εὐθυμος, ἂν καὶ ὑπὸ
τὸ βάρος τῆς ἐνδείας δυστυχεῖς ἄγει ἡμέρας· — ὑπὸ
τὸ ἐνδυμα, τὸν εὐπρεπισμὸν καὶ ποτε τοῦ ἀριστο-
κράτου τὸ ἀτμηλέτητον δὲν τολμᾷ νὰ δικρίνης ὅ,τι
δύνασαι νὰ ὀνομάσῃς ἀνέχειαν.

Ἰδὲ τοὺς νέους, τοὺς σφριγῶντας αὐτοὺς Ἕλληνο-
παιδας. Βῆμα μέγα, πολεμικόν, μορφὴ ἀνδρὸς συν-
αισθανομένου μὲ ἀλαζονεῖαν σιωπηλὴν τὸ ὅλον τῆς
ἀνεξαρτήτου αὐτοῦ φύσεως ἐνίοτε θεοεἰκελὸν
θηητὸν ἀντιμετωπίζεις εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὰς ἀγυμνίας.

Τὸ ἐρυθροῦν πτυγῶδες κεκλιμένον κατὰ τὴν ὠμο-
πλάτην κεφαλοκάλυμμα μὲ τὸν βαθυκύανον, πυχρὸν
μακρὸν, φουντωτὸν θύσανόν του, πρόσωπον, ἐνίοτε
βαθρὸ οὐλότριχον κατὰπυκνον φέρον γένειον, ὀφθαλ-
μοὶ γαλανοὶ ἢ μέλανες σπινθοβόλοι, ὕγροι, ἀσκαρ-
δαμυκτὶ ὀρῶντες ἀλλὰ παντὸς κινούμενοι, ἐπιρά-
χιον (φέρμελιν) ὅλως χρυσοπάστον, ὁσφὺς ἀθλητοῦ
ελαφρόποδος σολισμένη ἀπὸ μεταξωτὸν μὲ μακροὺς
φουντωτοὺς κρωσσούς ζώνην, χιτὼν πλουτόπτυχος
βραχὺς μέχρι τοῦ γόνατος, ὡς βραχὺς ἦτον ἐκεῖνος
τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, περικνημίδες
κρωσσώται ὀλόχρυσοι ἢ ὀλομέταξοι, γλαφυραὶ ὑπο-
δήσεις·—ἰδοῦ, ἰδοῦ πᾶν ὅ,τι τοῦ νέου Ἕλληρος τὸ
ιχνογράφημα ἀπαρτίζει.

Επὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τοῦ βλέμματος
βλέπεις ἀντανάκλουν τὸ ἀφελές, τὸ ἀγνὸν μεγαλεῖον
τῆς ψυχῆς, τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην ἣν ἡ
συμπάθεια ἐμπνέει καὶ διοχετεύει ἀπὸ καρδίας εἰς
καρδίαν, βλέπεις ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀβίαστον, τὸ οἰκεῖον
τοῦ τρόπου, τῆς ὁμιλίας, κ' αἰσθάνεσαι ὑπερηφάνειαν
μυστηριώδη ἐντὸς λαοῦ εὐρισκόμενος, λαοῦ ἀληθοῦς,
καὶ θέλεις νὰ ἦσαι συμπολίτης τοῦ δημοκράτου
λαοῦ τούτου, οὐ τινος οἱ πρόγονοι ἓνα κόσμον ἀρ-
χαῖον ἐπαίδευσαν, καὶ οὐ τινος ἡ χώρα πᾶσαν νέαν
γενεάν καὶ παιδεύει κ' ἐκπληττεῖ.

Εἶδες, Δημήτριε! τοὺς φεουδαλικούς λαοὺς τῶν
Γερμανικῶν χωρῶν, εἶδες ἐκεῖ τοῦ ἄλλοπροσάλλου
Μεσαιῶνος καὶ τὸ βάνυστον μέγεθος, καὶ τὰς ἀρχε-
τύπους δυσμόρφους παραδόσεις, καὶ δύνασαι, Δημή-
τριε! δύνασαι νὰ νοήσῃς ἐδῶ τί εἶναι λαός.

Κόσμος εὐήνης, χειροκροτῶν τὸ πνεῦμα, τὴν
δόξαν, σιδηροσίζων τὸ ἐγκλημα, χλευάζων μὲ σατα-
νικὸν μειδίαμα τὸν ὡς φάντασμα ὀσημέραι διαλυό-
μενον ἀριστοκρατισμὸν τοῦ Μεσαιῶνος· ἰδοῦ, ἰδοῦ ὁ
Ἕλληνικὸς κόσμος, αὐτὸς ὅστις σιωπᾷ, λέγει, σήμερον
καὶ ἀκίνητε καὶ κοιμᾶται! «Εἰς τὴν Ἀνατολὴν,
εἶπεν ὁ στρατηγὸς τῆς Κόρσου, εἰς τὴν Ἀνατολὴν
γίνονται οἱ μεγάλοι ἄνδρες — τὸν Ἀλέξανδρον ἐσυλ-
λογίζετο ὁ στρατηγὸς οὗτος.

Ἀνερχόμενος τὴν Αἰολικὴν βαινεις πρὸς τὴν πλα-
τείαν τοῦ περιπάτου ἢ τῆς μουσικῆς· ἐνώπιον τῶν
τηλεβόλων ἑκτενέες τι γίγνεται ὠρίσθη πρὸς ἴδρυσιν
τοῦ ναοῦ τῶν τελετῶν· ὀλίγα νεότμητα μάρμαρα
κεῖνται τῶρα ἐπὶ τοῦ γηπέδου τούτου· τὴν ἀριστε-
ράν ἐκεῖ πλευράν τῆς ὁδοῦ στολίζει τὸ ξενοδοχεῖον
τῆς Ἀγγλίας οἰκοδόμημα ἐκ τῶν ὠραιότερων τῆς
πρωτευούσης· εἶναι προσέτι ξενοδοχεῖον ἐν τῇ Αἰολι-
κῇ τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἰς τὴν διασταύρωσιν
καὶ τοῦ Νέου Παρασσοῦ, παρὰ τὰ Ἀνάκτορα τῆς
Ἀνατολῆς καὶ πολλὰ ἄλλα.

Εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας τοῦ περιπάτου ὁ ὑπο-
στράτης καὶ Βασιλικὸς Ἰπασπιστὴς Καλλέργης
ἀνήγειρε κυκλοφερὲς στέγασμα κυανόλευκον διὰ τοὺς
μουσικούς. Ἐκτενὴ ἄποψιν ἔχει ἡ πλατεία, ἀλλ' ὁ
φρὺς γήινος πρὸς μεσημβρίαν ἐπιπροσθεῖ ταύτης· ἡ
Κυβέρνησις θὰ τὴν ἐπιτεδῶσῃ.

Παρὰ τὴν πλατείαν δυτικῶς τὸ Τίβολι, περικτε-
χισμένον μὲ σχέδιον ὠραῖον ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν
σκιάδων, τῶν ἀτραπῶν του—παιτῶν τὸ Πανσί-
λυπον ἀγροκήπιον νέον.—Εἶναι Κυριακὴ ἢ ἑρτὴ ἐπί-
σημος, ἡ Μουσικὴ παίζει μετὰ τὸ δεῖλι εἰς τὴν
πλατείαν καὶ μέχρι τῆς 10 τὸ ἑσπέρας καθ' ἡμέραν
εἰς τὸ Τίβολι ἢ τὸ Πανσίλυπον.

Ἐλὰ εἰς τὸν περίπατον· ἰδὲ τὸ Εὐρωπαϊὸν καὶ τὸ
Ἕλληνικὸν φόρεμα· τὸ ἓν ὡς τήβεννον διπλωμάτου
τὸ ἄλλο ὡς χλαμίδα πολεμιστοῦ. Ἰδὲ τοὺς ξένους
τοὺς δυνατοὺς Πρέσβεις ἐφιππούς ἢ φερομένους ἐπὶ
ὀχημάτων λαμπρῶν.—Τὸν κόσμον ὅλον τῆς Ἡρω-
τευούσης, τὸν ἐπαρχιώτην, τὸν σύγκλητον ὄχλον φέ-
ρουν μύγδην ἀλλ' εὐτάκτως φερόμενον διὰ τῶν ἵππων
τῶν ὀχημάτων καὶ τῆς φρουρᾶς.—Ὁ Βασιλεὺς καὶ
ἡ Βασίλισσα ἔρχονται συχνότερον ἐφιπποῖσι ἢ ἐπ' ὀχή-
ματος· φέρουσιν ὁ μὲν Ἕλληνικόν, ἡ δὲ Εὐρωπαϊὸν
ἱματισμὸν· ἐμπρέπει τῇ Βασιλεῖ τὸ Ἕλληνοφόρεμα,
κομφὸν πολεμικὸν ὀλόχρυσον.—

Κύκλος σχηματίζεται περὶ τῆς Μουσικῆς τὸ στέ-
γασμα· τὸ Βασιλικὸν ζεῦγος μὲ τὴν συνοδίαν του,
εἰσέρχεται, καὶ ὁ λαὸς χαιρετᾷ, ἀντιχαιρετᾷται,
σταματᾷ καὶ τὴν μουσικὴν ἀκούσεται. Οἱ ἄνακτες
ἀνχωροῦν· ὁ λαὸς σκορπίζεται εἰς τὴν πόλιν ἢ πε-
ραιτέρω εἰς τὸ Τίβολι καὶ τὸ Πανσίλυπον μὲ τὴν
Μουσικὴν· ἡ ὁδὸς ἐκτερεύει κοσμεῖται ὑπὸ δένδρων.

(Ἀκολουθεῖ.)